

عنوان مقاله:

بررسی جایگاه میانجیگری در سیاست جنایی ایران

محل انتشار:

فصلنامه جامعه شناسی سیاسی ایران، دوره 5، شماره 10 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسنده:

سعید داروگری - دانشگاه آزاد واحد کرمانشاه

خلاصه مقاله:

ظهور عدالت ترمیمی نتیجه تحولات به وجود آمده در نگرش به عدالت کیفری و تفکر ناظر به جرم در دو دهه گذشته می باشد. عدالت ترمیمی بر آن است که کلیه طرفین درگیر در جرم را در این فرایند مشارکت دهد و با ابزارهایی مانند میانجیگری سبب جرم زدایی و قضازدایی شود و اصل این است تا جایی که امکان دارد متهم را تعقیب نکند. همچنین درصدد فراهم کردن تشفی خاطر بزه دیده هست. نتیجه این امر کاهش تراکم پرونده ها و کاهش هزینه های بزه دیده و در مورد متهم فراهم شدن زمینه برای تسریع در باز اجتماعی شدن او می باشد. سیاست جنایی ایران نیز با الهام از این رویکرد جدید در صدد کاهش جمعیت کیفری کشور با استفاده از امکانات موجود در بخش های غیر دولتی است در قانون آیین دادرسی کیفری میانجیگری در ماده ۸۲ در جرایم تعزیری درجه ۶، ۷، ۸ پیش بینی شده و منوط به موافقت طرفین است. در نظام حقوقی ایران که متأثر از دیدگاه های فقهی است، این امکان در جرایم مستوجب قصاص و دیات و نیز تعداد محدودی از جرایم مستوجب حد نیز وجود دارد. بنابراین از جمله راهکارهای اصلاحی و غیر کیفری در اسلام، میانجی گری و اصلاح ذات البین است که در مورد اختلافات بین آحاد مردم وجود دارد. این راهکار در هر دو سیستم حقوق مدنی و کیفری پذیرفته شده است.

کلمات کلیدی:

سیاست جنایی، میانجیگری، آثار میانجیگری، اهمیت میانجیگری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1532703>

